

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

DEVIAT NOOÍ

ZUZANA STRACHOTOVÁ

JINÉ SVĚTY

DEVĚT NOCÍ

DESET NOCÍ

ZUZANA STRACHOTOVÁ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Zuzana Strachotová, 2026

Illustration © Josef Surý, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Czech edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0273-9 (print)

ISBN 978-80-278-1643-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1644-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1645-3 (pdf)

Zdeňku Pobudovi.
Za všechno, co jsi pro mě udělal.
Za všechno, co jsi pro nás udělal.
Za všechno, co jsi pro mě... pro nás znamenal.

Seře, Leemu, Ronaldovi, Jasonovi a Stevovi za čas,
který jsme spolu strávili a ještě strávíme. Miluji vás.
Hluboce. Bezmezně. Navždy.

PŘED TŘIADVACETI LETY

Auto se prořítilo zatáčkou téměř smykem. Vztekle zavrčel, srovnal směr a s obavou sáhl do krabice, kterou měl připevněnou na přední sedačce. Odkryl cíp deky a zkontroloval narůžovělou tvářičku ukrytou v záhybech hrubé látky. Prstem pravé ruky opatrně pohladil sametovou kůži. Malé rtíky se mu pokusily prst nasát v zoufalé touze zaplašit hlad. Odtáhl se, sáhl do přihrádky pro nádobu s rosolovitou hmotou a nechal dítě lehce přičichnout. Přitom musel zhluboka dýchat, aby potlačil nenávist kolující v žilách.

Nenávidí je. Všechny je tak strašně nenávidí! Vzali mu všechno, ale tohle mu nevezmou. Jen na vteřinu před sebou znovu spatřil výraz v tváři umučené matky, již kněží popravili, stejně jako celou jeho rodinu. Jen na vteřinu znovu ucítil prst na spoušti, když zastřelil svou nejmladší sestřičku. Vše, co měl, zmizelo v jediné vteřině. Nenáviděl brány svého města i ten bordel v Pajutě.

Nenáviděl bábu, co té díře šéfovala. Byla to její vina. Nechali ji umřít.

„Zkapala v noci, panáčku. Nezvládla porod. Ale fracek po ní zůstal. Nejspíš bude tvůj,“ řekla.

Usmál se při vzpomínce na to, jak jí pěstí vyrazil půlku zubů. Ječela jako pominutá, přesto jí to bylo k ničemu. Nepamatoval si, jak zlikvidoval ostrahu, všechno měl úplně zamlžené. První jasná myšlenka zaplála až při pohledu do krabice, odkud se na něj dívaly ty její tmavé oči. Jeho oči. Byla na světě jen pár hodin a už neměla nic. Tak jako on. Byli rodina. Poslední dva na celém světě.

Otočil se k té ženštině a jen s největším odporem vyštěkl otázku: „Kdy se narodila? Dostala něco k jídlu? Postaral se o ni někdo? Tak mluv!“

Křčila se na zemi jako ten největší lidský odpad. „F nofi. Nalodila fe f nofi,“ huhlala zkrvavenými ústy.

Stačil mu jediný pohled do krabice, aby pochopil, že se o novorozeně nikdo nezajímal. Jedním krokem překonal vzdálenost, popadl kurtizánu za krajkový límec šatů a přitáhl si ji blíž. Do nosu ho udeřil pach levné voňavky.

„Sežeň jí něco k jídlu, jinak ti vymlátím celou držku, takže budeš kouřit péra bezzubá!“

Jedna z přítomných žen se konečně odvážila pohnout. „Doběhnu pro Cynthii, má malého kluka. Bude mít mléko.“

Novorozeně se dalo do pláče. Aniž by vnímal vyděšené pohledy zbylých žen, které se v pokoji shromáždily, sáhl do krabice. Přivinul si toho malého tvora k hrudníku.

Poslední kapka jeho krve...

Rysy mu ztvrdly. Prudce vzhlédl a ženy svorně vyjekly. Některé se přitiskly ke zdi, jiné samy k sobě. Všem pohlédl do očí.

„Vrátím se za devět dní. Do té doby se o ni postaráte. Jestli zemře, zabiju každou z vás, jak tu stojíte. Nikde se přede mnou neschováte. Dojdu si pro vás do jakékoli díry, ve které se pokusíte schovat. Víte, jaké má armáda postavení. Cekněte o tom, co se tu stalo, a celej dům radosti udám Inkvizici.“ Během svého proslovu sáhl do vnitřní kapsy košile a hodil na zem malý váček. „Bude živá, budete držet hubu, a dostanete dvojnásobek.“

Jen o několik minut později se přiřítily dvě ženy. Ujistil se, že se o malou postarají, a vydal se pryč.

Další prudká zatačka ho vytrhla ze vzpomínek. Byl na cestě už moc dlouho. Byl příliš vyčerpaný. Veškerý čas věnoval pátrání a přípravě všeho potřebného. Ještě teď ho vzpomínka na proniknutí do Věže inkvizitorů dělila. Za to riziko to ale stálo. Měl, co potřeboval, a navíc malý bonus k tomu. Volba nového otce představeného vypukne už za týden, a ať už se vlády chopí otec Sergius, nebo otec Felebius, bude připraven. Počká si tak dlouho, jak bude nutné. Znovu sešlápl plyn.

Do města dorazil za soumraku. Řadový dům stál v nevýrazné čtvrti a byl k nerozeznání od ostatních. Jako by se snažil zapadnout ještě o chlup víc a stát se naprosto neviditelným. Zaparkoval v boční ulici. Jakmile zhasl světlo, ponořilo se okolí do skoro neproniknutelné tmy. V dálce se kolem jediné lampy vznášel slabý světelný opar. Ideální.

Opatrně vyndal krabici se spícím pasažérem a nelslyšně se vydal k domu. Cedula na dveřích ho ujistila o správném majiteli. Dvakrát rázně zaklepal.

Po celou dobu čekání bojoval s touhou vlámat se dovnitř. Když se v chodbě rozsvítilo světlo, přehodil si krabici do levé ruky.

Dveře se pootevřely na skulinu a v ní se objevilo vyděšené hnědé oko.

„Věřit a nepochybovat. Je mi ctí setkat se s vykonavatelem citadelské vůle,“ špitla žena a bezděčně ukročila dozadu. „Přejete si, mladý pane?“

Jediným pohybem rozrazil dveře.

Vyděšeně před ním ustoupila ještě dál. Černé vlasy měla upravené do klasického střihu podle citadelského vzoru, lem šedé noční košile sotva zakrýval bosé nohy. Mohla být možná o deset let starší než on, tak kolem třiceti.

Natlačil ji až do vstupní haly.

„Dobře mě poslouchej! Víš, kdo jsem, takže víš, že si s tebou můžu dělat, co chci. Zkus na nás jakkoli upozornit a zabiju tě. Jasný?“

Horlivě přikývla.

„Kde máš děti?“

Oči se jí rozšířily ještě víc.

„Já vám nerozumím,“ zakňourala.

„Nezkoušej si se mnou zahrávat,“ popošel blíž. „Citadela eviduje dva roky starou dívku a také chlapce narozeného minulý měsíc. Po domácím porodu jsi s ním už nebyla na kontrole. Kde je?“

Padla na kolena, prsty zaryla do noční košile.

„Snažně vás prosím, pane, smilování!“

Zatnul zuby a rozhlédl se po domě. Pak vykročil ke schodišti. Vrhla se k němu a popadla ho za cíp vojenské košile. Hrubě ji setřásl a pokračoval dál.

V patře se nacházela jen krátká chodba a troje dveře. Namátkou vyzkoušel levé. Žena za ním vydala přidušené zakvílení.

Dětský pokoj byl velký, ale až na dvě postýlky téměř prázdný. Okno zakrývaly tmavé závěsy. Rozsvítil a místnost zalilo kalné žluté světlo. Děti se zavrtěly.

Přistoupil k postýlce, kde ležel nedávno narozený chlapec. Bez rozpaků ho otočil na záda.

Žena se k němu vrhla. Odstrčil ji, až spadla na zadek. Potom se pohledem vrátil zpět. Stačil okamžik, aby si potvrdil své podezření. Dítě trpělo postižením. To proto ho nevzala na povinnou kontrolu.

„Kdy tě viděli sousedi venku?“

„P-p-před mě-měsícem,“ brečela.

„Výborně. Porodila jsi před devíti dny. Narodila se ti dcera. Oficiální záznam i kontrola jsou zaneseny v evidenci.“

„O čem to mluvíte? Já mám přece chlapečka.“

„Už ne.“

Ticho.

„Co-cože?“

Z krabice se ozvalo tiché zakňourání, ke kterému se přidalo i starší z obou dětí.

„Koukej ji uklidnit,“ sykl.

Žena se v slzách vrhla k postýlce vlastní dcery.

Položil krabici na zem a opatrně vyndal novorozeně zabalené v dece.

„Nakrm ji.“

Zůstala stát jako přimrazená, prsty drtila postranici postýlky.

„Tak bude to?“

„Já nemám dost...“

Sáhl k opasku a vytáhl pistoli.

„Řekl jsem, abys ji nakrmila.“

Roztrásla se jako osika, ale nakonec si rozvázala šňůrku u krku. Natáhla ruce k miminku, košile se jí přitom svezla z ramene. Jen co si přiložila drobná ústa k prsu, zatnula jí holčička prstíky do kůže a lačně se přisála.

„Perfektní.“

Žena k němu vyděšeně vzhledla. „Mohu vám dát...“

„Odeť jsi její matka,“ přerušil ji.

Vytřeštila oči a odtáhla dítě. Okamžitě se rozplakalo.

„Vysvětlím ti to úplně naposledy,“ řekl a přistoupil k druhé postýlce, kde spalo starší dítě. Natáhl kohoutek a namířil holčičce přímo na spánek.

Žena si novorozeně ihned znovu přitiskla k prsu.

„Budeš ji vychovávat jako svoji dceru. Budeš se o ni starat, budeš ji krmit. Budeš ji učit, hlídat, utěšovat. Budeš dělat všechno, co matky dělají. A především ji budeš milovat! Vymysli si ohledně porodu, co chceš, pokud se tě někdo bude ptát. Pro svět nyní existuješ jako matka dvou dcer. Pokud se jakkoli odchýlíš od své role, zabiju tě. A zabiju i tvoji dceru. Pokusíš-li se kohokoli kontaktovat, zjistím to a zabiju vás. Nebo udám Inkvizici tvůj vadný genetický kód a nechám celou tvou rodinu vypálit. Zajistiš jí všechno, prostředky k tomu dostaneš. Zítra ti přijde potvrzení o zvýšení příspěvku za ztrátu

manžela. Budeš ode mě pravidelně dostávat kredity, které použiješ na její výchovu. Pokud budeš chytrá, dokážeš něco ušetřit i pro sebe nebo pro tu druhou. Budeš však hospodařit nenápadně a opatrně, aby nikdo nepojal podezření. To vše pod mojí kontrolou. Budu se pravidelně vracet. Zjistím-li, že je něco špatně, můžeš si být jistá, že z tvého rodu už nikdo nespátí světlo světa. Vyjádřil jsem se jasně?”

Po celou dobu na něj zírala neschopna slova, po tvářích se jí koulely slzy hrůzy.

„Beru to jako souhlas.“ S těmi slovy se naklonil do druhé postýlky pro novorozeného chlapce, vložil ho do krabice a vyšel z pokoje.

Dohnala ho u úpatí schodiště.

„Ne, prosím, to nemůžete! To nemůžete...!“

Ignoroval ji.

Znovu ho popadla za lem košile. Svezla se na kolena, jednou rukou přitom stále svírala jeho dcerku.

„Dám vám cokoli! Cokoli! Prosím, neberte mi mého chlapečka. Udělám cokoli, co si budete přát. Neberte mi ho! Prosím. Neberte...“

Udeřil ji do ruky, aby ho pustila.

„Neberte mi ho... Neberte mi ho...“

Otočil se přes rameno a smíloval se jedinou poznámkou.

„Zachránil jsem ti život. Ty teď zachrániš na oplátku jiný.“

„Je to moje dítě!“ naříkala. „Nemůžete mi ho sebrat!“

„Stalo se.“

PRVNÍ ČÁST

Čas činí život snesitelným.
(třetí Boží pravidlo)

„Našli jste ho?“

Agent uhnul očima. „Ne, pane, zdá se, že...“

„Jsme uprostřed lesa, musí tady někde být!“

Miloval, když se strachy krčili.

„Poslali jsme čtyři muže, pane. Žádný z nich se neohlásil.“

I

Nad betonovými domy zavřeštěl pták. Lee Parker se po něm instinktivně ohlédl, ale to byla také jediná nepozornost, kterou si dovolil. Tiskl se zády ke zdi muničního skladu a očima pátral po možném nebezpečí. I když dorazil na místo se zpožděním, dovnitř se stále nikdo neodvážil. Z povstaleckých jednotek byla dobrá polovina mrtvá, druhá se nacházela na opačném břehu přehrady. Nebo spíš kaňonu, opravil se v duchu. Stačilo pár desítek minut a masivní vodní kolos zmizel. Ještě teď mu ozvěna výbuchu pulzovala v uších. Ohlédl se po provizorním týmu, jenž mu byl přidělen ke zlikvidování Jestřábů ukrývajících se ve skladu. Lee ani na okamžik neuvěřil verzi, že by byl agent pouze jeden. Celá operace byla příliš dobře naplánovaná, než aby nepřítel riskoval sólo akci. Jediné štěstí bylo, že se ve skladu nacházely pouze palné zbraně. Výbušniny přechovávali povstalci jinde.

Lee se rozhlédl kolem sebe a zkontroloval pozice obou bývalých Jestřábů, kteří měli se svými jednotkami na starost zneškodnění posledních agentů Citadely. Thomas Carter i John Hall drželi své muže rovnoměrně rozptýlené kolem budovy. Posunky jim naznačil strategii a přesunul se k jednomu z oken. Carter mu poslal dva muže, aby mu asistovali při otevírání okna a kryli ho. Stačilo se na ně jen podívat a zalitoval, že Stone není s ním. Na druhou stranu ho při vzpomínce na něj pokážde zaplavila úleva, když si uvědomil, že jeho přítel jen o vlásek unikl smrti.

Lee trpělivě čekal na signál. Jakmile se z přední strany budovy ozvala palba, odpočítal na prstech tři vteřiny a jeden z povstalců vypáčil okno. Druhý muž přejel puškou prostor a uhnul na stranu, aby mohl Lee vlézt dovnitř.

Jakmile dopadl na podlahu, ucítil píchnutí, až se mu bolestí podlomila noha. Slabě sykl a na okamžik zapochyboval, jestli se neměl také nechat odvést do nemocnice. Provizorně ošetřené zranění od ostrého úlomku kovu, jenž se mu při výbuchu granátu v přehradě zabodl zezadu do stehna, vysílalo do těla vlny intenzivní bolesti. Jenomže představa, že tu někde běhají neobjevení agenti Citadely, nenechala jeho vojenské návyky na pokoji. Přitáhl si blíž k tělu břidlicově modrý kabát, který mu Rivera vnutil k zakrytí jestřábího stejnokroje. Poslední, co potřeboval, bylo, aby si někdo spletl jeho černý oděv s nepřítelovým.

Lee koutkem oka zahlédl, jak se za ním oknem soukají přidělení muži. V duchu zaúpěl. Jejich neohrabanost

mu bude pouze přítěží. Mávl na ně, ať pouze kontrolují prostor, a sám se vydal dál mezi regály.

Budova byla prostorná a celkem dobře vybavená. Pohyb však komplikovalo přítmí. Jak se vzdaloval od okna, ubývalo světla. I tak se mu ale po cestě podařilo ukořistit několik nožů a dva plné zásobníky do automatické pušky. Riverova zbraň ho v dlaních studila, ale potom co jeho vlastní puška skončila odhozená někde v útrobách bývalé přehrady, byl rád za jakoukoli zbraň, kterou mu někdo vrazil do rukou. Kdyby se agenti stihli ukrýt lépe a proniknout hlouběji do města, napáchali by nepředstavitelné škody.

Lee opatrně otevřel dveře a škvírou pohlédl do chodby. Budova měla několik ochozů tvořících patra. Uprostřed byl volný prostor, takže se jakýkoli pohyb dal snadno odhalit. Přiměl se zcela zklidnit dech a rozšířil mezeru mezi dveřmi. Jak předpokládal, jeden z agentů stál v nejvyšším patře a kryl vchod. Druhého agenta nezahlédl. Buď se pohyboval po jednotlivých místnostech a snažil se odstřelovací puškou vyřídit veškerý odpor v okolí budovy, anebo hlídal křížem druhou stranu. Tak jako tak byl Lee v nanejvýš nevýhodné pozici. Šance, že by se dostal z místnosti a zasáhl agenta kryjícího se v patře, aniž by to sám schytal, byla prakticky nulová. Bude muset počkat, než uplyne doba, kterou si s Carterem a Hallem stanovili pro tichou práci. Pokud do patnácti minut nedá signál, zahájí oba bývalí Jestřábové koordinovaný útok k odvedení pozornosti. A risknou tím smrt svých lidí.

Lee se přemístil za dveře a mrkl na hodinky. Zbývalo ještě něco kolem jedenácti minut. Mávl na zbývající

muže a naznačil jim setrvání u okna. Zrovna se skláněl k opasku, aby si lépe upevnil zásobníky, když se otevřely dveře a v zorném úhlu se objevila hlaveň pušky. I přes regály zahlédl, jak se povstalci, vylákaní hlukem, vyklonili do chodby. Lee zareagoval v setině vteřiny. Strhl pušku šikmo dolů a zatáhl. Šlo to snáz, než předpokládal. Agent ztratil rovnováhu, ale rychle se vzpamatoval. Okamžitě sáhl po noži a vrhl se dopředu. Jeho neobvyklá mrštnost Leeho překvapila. Ukročil dozadu, avšak dostal se tím pouze do těsné uličky mezi regály, která přetékala krabicemi. Sáhl po pistoli, jenomže než stihl zamířit, agent mu vykopl přesně na hrudník. Zavrával a přenesl váhu na zraněnou nohu. Tělem mu projela další spalující bolest a v příštím okamžiku už ležel na zádech. Bleskově uchoпил agenta za ruce a čepel nože se zastavila pár centimetrů nad obličejem. Současně s tím se ozval smích.

„No to se podívejme. Snad to není kapitán Parker?“

Lee nepatrně odklonil zbraň. Zaostřil do šera a uvědomil si, že má co do činění se ženou. To proto byla tak rychlá. Předstíral výpad dopředu ve snaze zjistit, jak velkou sílu bude muset vyvinout, aby ji bezpečně shodil.

„Ale, ale,“ pokárala ho, „obávám se, že vám to nemohu dovolit, pane. Co dělá velitel jednotky Jestřábů uprostřed povstalecké základny, a ještě k tomu navlečený v nepřátelských barvách, když má být buď mrtvý, anebo uvězněný?“ usykávala.

„Je to součást plánu,“ zachrčel. „Otec Felebius mě...“

„Kecy! Otec Felebius je mrtvý. Velitel Curtis se spojil s přeživšími. Upozornil nás, že v tom možná máte prsty. Takže... jak si přeješ umřít?“ usmála se.

Lee si na dlouhé proslovy nikdy nepotrpěl. Zlehka povolil, aby si myslela, že ztrácí sílu, a pak plnou silou trhl jejíma rukama. Rukojeť nože udeřila agentku do zubů, až na něj stříkla krev. Vyjekla, a než si uvědomila, co se děje, popadl ji levou rukou za vlasy a pravou sevřel nůž. Vzepřela se, ale ten kousek stačil. Trhnutím otočil čepel proti ní. Ještě spatřil záblesk paniky, než jí hrdlem prošla vlastní zbraň.

Leeho zalila další dávka krve. Znechuceně si přejel čistým rukávem přes obličej a zvedl se. Oděv se mu u krku lepil na tělo, prsty pravé ruky se snažil otřít do kabátu. O pár vteřin později k němu doběhli povstalci. Jeden z mužů mu podal pušku, jež při boji spadla na zem.

„Děkujeme. Překvapila nás. Nestihli jsme ani nic udělat, zmizeli jste za roh. My...“

Lee zvedl ruku. „Jen hlídejte dál tuhle místnost. Schovejte se za regály, držte dveře na mušce a hlavně nemluvte.“

„Nepotřebuješ pomoci?“

Lee se v duchu uchechtl. Pomoci mu? Akorát by ho zdržovali. Znal jen jednoho povstalece, který s ním jakž takž držel krok. A *ta* teď byla na cestě do nemocnice.

„Nejvíc mi pomůžete, když budete střežit tuhle místnost,“ zašeptal.

Jakmile se muži ukryli na svých místech, vrátil se opět ke dveřím. Skulinou vyhlédl ven a zkontroloval pozici druhého agenta. Stanoviště bylo prázdné.

Lee se stáhl zpět. Za normálních okolností by možná riskl rychlý přesun, ale teď, když ho zrazovala noha a agent mohl být kdekoli, si na hrdinství netroufal.

Pohlédl na hodinky. Zbývala minuta. Ještě jednou zkontroloval stav zbraní a připravil se.

Útok ohlásila masivní detonace od vstupu. Hall nejspíš použil výbušninu k uvolnění zabarikádovaných dveří. I to bylo samo o sobě nebezpečné. Uskladněné střelivo se mohlo rychle proměnit ve smrtelnou past. Naštěstí na to Hall myslel a použil rozumné množství. Jen co výbuch dozněl, rozpoutala se přestřelka.

Lee využil zmatku a vyrazil. Jakmile se dostal ze dveří, prudce zatočil a hned skočil za jeden ze sloupů. Ten okamžik přesto stačil, aby spatřil ne jednoho, ale tři agenty, kteří se kryli porůznu v patrech a ostřelovali vchod. Kdyby vyrazil dřív, rozstříleli by ho na místě. Teď však musel využít šance. Vyklonil se doleva a zpoza sloupu vystřelil do nejvyššího patra. Úspěšný zásah potvrdilo padající tělo. Napočítal do pěti a poslal další dávku, tentokrát na nižší ochoz. Agent sebou trhl, nicméně zdálo se, že zásah nebyl vážný. Pak už mohla dovnitř vpadnout povstalecká skupina a úspěšně eliminovat zbytek nepřátel.

Lee se nejdřív přesvědčil, že je okolí čisté, a vysíleně klesl na zem. Potom, co vzrušení z boje polevilo, mu div netekly slzy bolesti. Nejspíš do nemocnice ani nedojde. Na druhou stranu se mu podařilo zabít dva agenty a tím nejspíš zachránit mnoho povstaleckých životů. Nechal kolem sebe proběhnout několik mužů, kteří postupně kontrolovali místnost za místností, dokud se k němu nesklonil Carter. Pomohl mu na nohy a plácl ho po ramenou.

„Dobrá práce, Parkere.“

Lee jen vyčerpaně kývl. Carter stočil pohled do prostoru, jako by mu to snad pomohlo vidět skrze zdi a odhalit skryté nebezpečí.

„Tohle byla nejspíš poslední skupina. Rivera říkal, že jste jich dostali možná šestadvacet. Dalších patnáct jsme vyřídili my. Teď čtyři a o zbytek se snad postarala naše milovaná přehrada,“ kalkuloval. Pak se otočil zpátky. „Zatraceně, seš v pohodě? Jestli chceš, pošlu s tebou někoho, ať tě doprovází.“

Lee po něm vrhl ošklivý pohled, ale stačilo, aby ušel pár kroků, a nakonec neochotně přikývl. Stejně ani nevěděl, kde se nemocnice nachází. Carter mávl na Leeho doprovod, který se právě připojoval ke zbylé jednotce. Muži ihned přispěchali.

„Vemte ho do nemocnice. A koukejte dávat pozor. Nevíme, jestli ještě ve městě nezůstal nějaký agent.“

„Rozkaz, veliteli,“ zasalutovali a nabídli Leemu ruku.

Prosmýkl se kolem nich a vyrazil k východu. Už kolem něj bylo dost rozruchu, nepotřebuje se ještě nechat nosit.

Cesta do povstalecké nemocnice trvala dlouho. Slunce vystoupalo vysoko nad obzor a bušilo do betonových budov i ohromného kaňonu. Ještě včera ráno se díval, jak se paprsky blyští na hladině obrovského jezera. I když se jednalo o přehradu, místo vypadalo krásně a přirozeně, to označení jezero k němu prostě patřilo. A teď je vše pryč. Kráčeli po chodnících kopírujících pravý břeh, takže viděl desítky metrů do propasti. V horku začalo slizké bahno vysychat. Staleté nánosy uvolňovaly pronikavý hnilobný zápach. Pokud brzo nezaprší, budou povstalci

kromě nedostatku jídla, vody a výpadku energie řešit i nákazy. Pach rozkladu spolu s opuštěnými chodníky a ulicemi působil mimořádně depresivním dojmem. Jak se vůbec do téhle situace dostal? Ještě před pár hodinami čekal ve své cele na smrt. Kruci. Ještě před devíti dny se připravoval na akci ve své ubikaci v Citadele.

Ohlédl se po mužích, kteří ho doprovázeli. Rozhlíželi se kolem a v obličejích se jim zračil šok spolu se strachem. Přesto mu pomáhali a své pocity skrývali. Carter, Hall a Harris odvedli dobrou práci. Jsou to tři roky, co uprchli z Citadely. A za tu dobu dokázali z obyčejných lidí vycvičit vojáky. I když se citadelské armádě a obzvláště Jestřábům nemohli rovnat, pořád tvořili protipól, s nímž musela Citadela počítat. Jenomže se jednalo jen o zlomek populace Bloku. Jak se zachovají ostatní lidé, až zjistí, že se ocitli na pokraji záhuby? Bez energie. Bez potravin. Verdikt smrti, který nad ním vynesli, ještě stále nikdo neodvolal. Jak moc po něm budou lidé volat, až se rozkřikne, kdo přehradu odpálil?

Trvalo to možná hodinu, než se jim podařilo obejít celou přehradu. A i když jeho hrdost trpěla, ke konci se už prostě musel nechat podpírat. Poslední desítky metrů začal vidět rozmazaně, a tak vděčně přijal pomoc. Koneckonců jim zachránil život a oba muži si to nejspíš uvědomovali. A co víc, dokonce si toho vážili.

Do nemocnice vpadli zavěšeni jeden do druhého. Lee ho krví nasáklý kabát změnil barvu na tmavě rudou a splýval s jeho jestřábí uniformou, takže když se dopotáceli do místnosti, která byla zařízena jako hlavní ordinace, ozvalo se hned několik výkřiků.

Jako první se k němu přirýtil Collins. Leemu stále ještě přišlo zvláštní vidět bývalého jestřábiho medika v doktorském plášti. Hned za ním ho provrtaly důvěrně známé šedé oči. Sera byla v obličeji úplně bílá a na posteli seděla jen proto, že ji tam násilím přidržoval Rivera.

„Co se stalo? Jak rozsáhlá jsou zranění?“ zjišťoval Collins.

„Nic mi není,“ odpověděl Lee. A aby byla jeho potupa kompletní, omdlel.